

Iată Mirele

18 septembrie 2008

Gili Cârstea

Solia 1888, ni s-a spus, urmărea să prezinte pe Mântuitorul „mai proeminent,” adică într-o poziție pe care biserica nu o sesizase până atunci. Dar eșecul poporului nostru de a prinde lumina cerească în 1888 ne-a făcut să ne întoarcem la imaginea primitivă pe care o moștenisem din protestantismul popular.

Da, Hristos era Mântuitorul. Era Jertfa pentru păcat. Era Mijlocitorul. Era Garantul omenirii. Era Marele nostru Preot. Era Împăratul Împăraților și Domnul Domnilor. Cu toate acestea, planul de mântuire nu se încheia. Exista un alt orizont al misiunii lui Hristos, cu totul nebănuț de poporul nostru, complet neglijat de teologia adventistă, dar care ascundea cheia pentru o concluzie acceptabilă a mării controversate. Am repetat istoria poporului al cărui cronicar declara: „Și noi nu L-am băgat în seamă” (Isa 53:3).

Nu L-am băgat în seamă, deoarece nu am reușit să înțelegem care era rolul Marelui Preot în Ziua Ispășirii, și în ce fel se leagă aceasta cu nunta, mireasa și Mirele. Am privit parabolele Domnului cu superficialitate, din perspectiva interesului nostru imediat, fără să vedem în ele planul mai larg al mării controversate.

Pilda celor zece fecioare ne-a interesat doar din perspectiva poziției noastre față de caracterul tainic al revenirii lui Hristos. La fel și cea a nunții împăratului, măgulindu-ne că am fost invitați noi în locul celor onorabili și valoroși. Tot așa este și cu învățătura lui Pavel despre căsătorie, pe care o tot fredonăm pe la nunți, fără să remarcăm că el se referea la „Hristos și biserică,” adăugând că „taina aceasta este mare” (Efeseni 5:32). Pavel înțelesese corect Maleahi 2:15, că scopul lui Dumnezeu este „sămânță dumnezeiască.”

Prin solia 1888, Domnul socotise că a venit timpul ca Hristos să fie văzut ca „Mirele.” Curățirea sanctuarului trebuia să treacă la cei vii, iar ei nu puteau urma pe Miel oriunde merge El, dacă nu știau în ce constă lucrarea Sa în Sfânta Sfintelor.

Imediat după Minneapolis, Domnul a început să impresioneze pe slujitoarea Sa credincioasă cu acest aspect, iar ea nu știa de ce este trimisă iar și iar la parabola celor zece fecioare:

„Deseori sunt trimisă la parabola celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci neînțelepte. Această pildă a fost și va fi împlinită la literă, deoarece ea se aplică în mod special timpului nostru, și, la fel ca și solia îngerului

al treilea, s-a împlinit și va continua să fie adevăr prezent până la sfârșitul timpului” (RH 19 aug 1890).

Lumina că această parabolă vorbește despre nuntă și nu despre ospăț, așa cum se crede în poporul nostru, venise deja la acea dată:

„Intrarea lui Hristos ca Marele nostru Preot în Sfânta Sfintelor pentru curățirea Sanctuarului, descrisă în Daniel 8:14; venirea Fiului omului înaintea Celui îmbătrânit de zile, prezentată în Daniel 7:13; și intrarea Domnului în templul Său, profetizată de Maleahi (3:1-3), sunt descrieri ale aceluiași eveniment; acest eveniment este reprezentat, de asemenea, prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare din Matei 25” (GC 426).

Prin urmare, Daniel 8:14, Daniel 7:13, Maleahi 3:1-3 și Matei 25 vorbesc despre nunta Mielului și despre pregătirea Miresei Sale. Iar timpul cersesc pentru acest eveniment fusese 1888, atunci când cei doi slujitori ai Domnului, Jones și Waggoner, au fost trimiși să anunțe Biserica Rămășiței: „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare.” Dar „rămășița” (Mat 22:6 - KJV) a pus mâna pe robi, „și-a bătut joc de ei și i-a omorât.”

Gestul lor transmitea cerului un semnal clar: „Nu ne interesează nunta, ci ospățul nunții.”

După această perioadă ea a scris cartea „Parabolele Domnului Hristos,” în care face declarația, fundamentală la acest subiect, că „nunta reprezintă unirea dintre divin și uman.” Aceasta, pusă alături de aceea din Hristos Lumina Lumii 161, că scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost ca fiecare ființă creată să fie o locuință a Sa, ne oferă adevărata grandoare a subiectului.

Dar aceasta era lumină pentru o altă generație, deoarece biserica vremii ei alesese să răspundă invitației la nuntă ca toate generațiile de până atunci, preocupate de holda și negustoria lor.

De atunci, glasul profetic tună permanent la urechile surde ale Laodiceei:

„Mintea mea a fost dusă în viitor, când va fi dat semnalul: Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare” (RH 19 aug 1890).

Acel viitor nu mai poate fi evitat prea mult, fără consecințe dramatice pentru biserică și societate. Mirele divin trebuie prezentat mai proeminent miresei Sale, astfel ca un grup de credincioși să iasă în întâmpinarea Sa, adică să accepte lucrarea lui Hristos din sanctuar, unirea dintre divin și uman.

Aceasta însă înseamnă să ne întoarcem la ușa sanctuarului, părăsind tronul de pe care Baal ține predici despre iertare fără vindecare, despre îndreptățire fără unirea dintre divin și uman.

Acel viitor poate fi chiar astăzi, acum, aici, acceptând să fim o parte a vocii care dă semnalul: „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare!”